

Arrest

nr. 169 593 van 10 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, komt op 18 december 1999 België binnen en vraagt op 23 december 1999 asiel aan. Op 31 mei 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 november 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 129.010 van 9 maart 2004 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 21 mei 2002 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 april 2004 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.3. Op 14 juli 2004 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 15 mei 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 13 juni 2007 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Nadat de verzoeker in 2007 terugkeert naar Oekraïne, komt hij op 15 april 2014 opnieuw België binnen. Hij vraagt op 13 mei 2014 voor de tweede keer asiel aan. Op 22 oktober 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), maar laat na binnen de wettelijk voorziene termijn rolrecht te betalen zodat inmiddels deze beslissing definitief is geworden.

1.6. Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten ,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 22 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rehtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

2.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker betwist dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet nu het hem niet kon worden verweten dat zijn visum is

verlopen. Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoeker onder meer de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Er kan dan ook niet zonder een onderzoek van de middelen worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de verwerende partij in het bestreden bevel dd. 28.10.2015 expliciet meedeelt dat de reden van de beslissing voor het bevel om het grondgebied te verlaten was: “Op 22 oktober 2015 werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van van artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen”.

Tewijl in de kennisgeving dd. 22.10.2015 van voormelde negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 22.10.2015 uitdrukkelijk wordt meegedeeld dat verzoeker tegen voormelde negatieve beslissing dd. 22.10.2015 binnen de 30 dagen na de kennisgeving dd. 22.10.2015 een opschortend beroep kan indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoeker inderdaad op 20.11.2015 hoger beroep heeft ingediend tegen voormelde negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 22.10.2015 (stuk 3). Aangezien deze procedure op heden nog lopende is.

Dat verwerende partij dus redelijkerwijze mocht verwachten dat verzoeker tot dergelijk opschortend beroep zou overgaan doch dat verwerende partij desalniettemin is overgegaan tot het overmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat zij gewacht heeft tot de beroepstermijn van verzoeker was verstreken.

Dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid derhalve met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.08.2012 de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Dat verwerende partij als zorgvuldige overheid dus redelijkerwijze mocht verwachten dat verzoeker tot dergelijk opschortend beroep zou overgaan doch dat verwerende partij desalniettemin is overgegaan tot het overmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat zij gewacht heeft tot de beroepstermijn van verzoeker was verstreken.

Dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid derhalve met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.08.2012 het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest door geen rekening te houden met de beroepstermijn om de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 22.10.2015 aan te vechten en toch al op 28.10.2015 is overgegaan tot het overmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij ook ten onrechte aanhaalt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Dat verzoeker immers wel degelijk met een geldig visum de Schengenzone heeft betreden (stuk 4) en nadien asiel heeft aangevraagd.

Dat het Commissariaat-Generaal pas na lange tijd een negatieve beslissing heeft genomen aangaande de asielaanvraag van verzoeker.

Dat het dan ook niet aan verzoeker verweten kan worden dat zijn visum is verlopen.

Dat het eerste middel ernstig is."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt in essentie dat hij een schorsend beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch dat verwerende partij is overgegaan tot het afleveren van het bevel om het grondgebied verlaten. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou derhalve geschonden zijn. Hij stelt bovendien bij aankomst in België nog in het bezit zou zijn geweest van een geldig visum, dat thans vervallen is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 53/3, §1 van de wet van 15 december 1980, waarin wordt bepaald:

"(...)"

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 75 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt:

"(...)"

Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"(...)"

Uit die bepalingen blijkt dat het feit dat de termijn voor het indienen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nog loopt, niet in de weg staat dat het attest van immatriculatie zoals afgeleverd bij het indienen van de asielaanvraag wordt ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model overeenkomstig bijlage 13quinquies, wordt afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris is in tegendeel bij gebonden bevoegdheid gehouden hiertoe over te gaan, indien de vreemdeling tevens onregelmatig in het Rijk verblijft, en dit "onverminderd" de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980. Uit artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de rechten van de asielzoeker worden gewaarborgd door het feit dat dit terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, noch tijdens de behandeling van dit beroep.

Verzoeker gaat er zodoende met zijn betoog kennelijk aan voorbij dat het beroep dat hij tegen de beslissing van de commissaris zou hebben ingediend bij de Raad, verwerende partij niet belet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit beroep heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van verzoeker en verhindert niet dat ten aanzien van verzoeker een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep bij de Raad schorst de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts op.

Verzoekers betoog als zou mogen verwacht worden van verwerende partij geen bevel af te leveren tijdens de termijn die openstaat voor het indienen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal, faalt derhalve in rechte.

Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart op 20 november 2015 een beroep te hebben ingesteld bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris. Op dat moment was het bevel om het grondgebied te verlaten, dat dateert van 28 oktober 2015, reeds genomen. Uit de bespreking van het middel blijkt derhalve dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466) Zodoende toont hij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Met zijn betoog als zou hij bij aankomst in België nog in het bezit zou zijn geweest van een geldig visum dat thans vervallen is, betwist hij geenszins en kan hij geenszins ernstig betwisten dat hij thans niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, zodat terecht toepassing werd gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt da verzoeker de door hem voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij op 20 november 2015 bij de Raad hoger beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, hoewel deze redelijkerwijze mocht verwachten dat hij tot het indienen van een dergelijk opschortend beroep zou overgaan, toch is overgegaan tot het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zonder te wachten tot de beroepstermijn verstreken was.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de verzoeker geen rolrecht heeft betaald. Ingevolge het bepaalde in de artikelen 39/68-1 en 39/69 van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat het beroep tegen voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geacht wordt niet te zijn ingediend, zodat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015 definitief is. Aldus is de redenering van de verzoeker dat de door hem aangehaalde bepalingen geschonden zijn omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen voordat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen definitief is, niet dienstig.

Voorts dient er samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat de verzoeker voorbijgaat aan het bepaalde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, dat een opschortend karakter voorziet van de bestreden beslissing tijdens de behandeling van een eventueel beroep. Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt, belet het beroep geenszins haar bevoegdheid om de bestreden beslissing te nemen en kan zij gedurende de periode dat het beroep hangende is enkel de bestreden beslissing niet gedwongen uitvoeren.

Voorts laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte aanhaalt dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, nu hij wel degelijk met een geldig visum de Schengenzone heeft betreden en nadien asiel heeft aangevraagd en het hem niet kan worden verweten dat zijn visum is verlopen gedurende de lange tijd dat het heeft geduurd vooraleer een beslissing inzake zijn asielaanvraag werd genomen. De argumentatie dat de verzoeker met een geldig visum de Schengenzone is binnengekomen doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet in het bezit was van een geldig paspoort met geldig visum. Deze vaststelling wordt door de verzoeker als dusdanig niet betwist en volstaat om in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ongeacht of de verzoeker daarvoor wel in het bezit zou zijn geweest van een geldig paspoort met een geldig visum. Het gegeven dat volgens de verzoeker de behandeling van zijn asielaanvraag lange tijd heeft geduurd, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu deze asielaanvraag resulteerde in een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de verwerende partij op 28.10.2015 het bevel heeft gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten terwijl verzoeker tijdens zijn asielaanvraag uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat Zijn kinderen en kleinkinderen in België wonen. Dat het Commissariaat-Generaal dit niet betwist.

Dat verzoeker in Oekraïne geen familie meer op wie hij kan rekenen, integendeel, deze is pro-Russisch terwijl verzoeker en zijn echtgenote pro-westers zijn.

Dat verzoeker en zijn echtgenote intussen al sedert 14 april 2014 in België wonen en zij herenigd zijn met hun kinderen en kleinkinderen.

Dat verzoeker en zijn echtgenote in Oekraïne niets of niemand meer hebben om voor terug te keren.

Dat indien zij toch naar Oekraïne zouden moeten terugkeren dan zouden zij opnieuw van hun kinderen en kleinkinderen worden gescheiden.

Dat men ook niet redelijkerwijze van hun kinderen en kleinkinderen verwachten dat zij mee naar Oekraïne verhuizen.

Dat verwerende partij art. 8 EVRM heeft geschonden.

Dat het tweede middel eveneens ernstig is.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat zijn kinderen en kleinkinderen in België wonen en dat hij door de thans bestreden beslissing van hen zal worden gescheiden. Hij zou bovendien niemand meer hebben in zijn land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoeker beperkt zich te poneren dat artikel 8 EVRM wordt geschonden, maar laat na aan te tonen dat er sprake zou zijn van enige band van afhankelijkheid tussen hem en zijn kinderen. Wel integendeel verklaart hij op pagina 6 van zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote tijdens de behandeling van hun asielaanvraag gewerkt heeft en dat zij met twee van haar inkomen dienen te leven en de huur van de woning, het water, het gas, de elektriciteit en de telecommunicatie dienen te betalen. Verzoeker lijkt aldus aan te geven afhankelijk te zijn van zijn echtgenote.

Verzoeker betoogt nog niemand meer te hebben in het land van herkomst, terwijl hij dit geenszins aantoonst en zijn echtgenote bovendien eveneens bevolen werd op het grondgebied te verlaten, zodat zijn betoog in feite faalt.

Louter ten overvloede kan nog worden aangegeven dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat er familieleden van hem op het Belgisch grondgebied wonen.

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielaanvraag werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden

nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Te dezen wijst de verzoeker er op dat zijn kinderen en kleinkinderen in België wonen, dat hij en zijn echtgenote sedert 14 april 2014 in België wonen en herenigd zijn met hun kinderen en kleinkinderen en dat hij in Oekraïne geen familie meer heeft op wie hij kan rekenen nu deze pro-Russisch is, terwijl hij en zijn echtgenote pro-westers zijn.

Vooreerst wordt er op gewezen dat aan de echtgenote van de verzoeker, waarvan aangenomen kan worden dat hij met haar een gezin vormt, een zelfde beslissing werd uitgereikt zodat de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, door de bestreden beslissing niet wordt verbroken.

Met betrekking tot de band tussen de verzoeker en zijn kinderen, dient te worden opgemerkt dat deze zelfstandig zijn en meerderjarig. Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouders, de afhankelijkheid van de ouders ten aanzien van het meerderjarig kind en de reële banden tussen de ouders en het kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn meerderjarige kinderen dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De verzoeker voert *in casu* evenwel geen enkel gegeven aan dat wijst op een hechte band met zijn meerderjarige kinderen. Evenmin voert hij enig gegeven aan dat er op wijst dat hij afhankelijk zou zijn van zijn meerderjarige kinderen of *vice versa*.

Ook met betrekking tot de banden tussen de verzoeker en zijn kleinkinderen, toont de verzoeker niet aan dat deze dermate hecht zijn dat een bescherming uit artikel 8 EVRM hieruit voortvloeit. De bestreden beslissing verhindert overigens niet dat de verzoeker op geregelde tijdstippen, mits het naleven van de wettelijke formaliteiten, zijn in België verblijvende familieleden bezoekt.

In de mate dat de verzoeker erop wijst geen banden meer te hebben met zijn land van herkomst, wordt erop gewezen dat zijn verblijf in België zeer recent is, volgens zijn eigen beweringen sedert 14 april 2014, zodat evenmin uit dit louter feitelijk gegeven enige bescherming voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid.

Voor zover de verzoeker opnieuw verwijst naar zijn beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN